

DEBRECENI REFORMÁTUS
HITTUDOMÁNYI
EGYETEM

ALUMNI HÍRLEVÉL

Tartalom

Köszöntő.....	1
Áhítat.....	2
Visszatekintés.....	4
Hírek.....	9

Köszöntő

Mi fér bele egy 83 órás alumni kirándulásba?

Akik korábbi években már eljöttek velünk valamelyik utunkra, azok jól tudják, hogy meglehetősen sok minden. A teljesség igénye nélkül a legfontosabbak: kulturális és természeti szépségek felkeresése, baráti beszélgetések, áhítatok, kisebb-nagyobb körökben spontán szerveződő csapatépítő közös vacsorák, hirtelen felindulásból születő vagy éppen előre megszervezett közösségi megmozdulások. Röviden összefoglalva: a közösségben megélt hit és az élményszerű formában megszerzett új ismeretek harmóniája. Úgy gondolom, elsősorban ez teszi évről évre egyre vonzóbbá kirándulásainkat. Ezért van, hogy a meghirdetést követő 48 órán belül betelnek a helyek, és aki nem jelentkezik azonnal, azt kockáztatja, hogy csak a várólistán kap helyet.

Impresszum

Készítette:

Dr. Hodossi Sándor
(intézményi alumni
felelős)

Dr. Morvai Laura
(alumni referens)

Alumni Központ elérhetőségei:

4026 Debrecen,
Kálvin tér 16.

Telefon: +36 52 518-536

E-mail: alumni@drhe.hu

Főhadiszállásunk a tartomány fővárosában, Grazban, Ausztria második legnépesebb városában volt. Természetesen megtekintettük a „kötelező látnivalókat”: főteret a városházával, dómot, Ferdinánd mauzóleumot, tartományi fegyvertárat, Schlossberget az óratoronnyal, valamint az Eggenberg kastélyt a város szélén. De megcsodálhattuk a főtéren felépített „homokos tengerpartot”, valamint az egyik belvárosi épület „elefántröptetőjét” is. Jártunk Semmeringen, ahol „húsz schillings kilátásban” volt részünk. Libegővel juthattunk fel 1350 méter magasra, ahonnan egyáltalán nem tűntek olyan rémisztőnek a szomszédos 2000 méter feletti hegyek. Legjobban talán a stübingi skanzen felkeresését vártam. Itt az összes osztrák tartomány népi építészetét megcsodálhattuk Burgenlandtól Voralbergig. Mindezt egy 1,5 km hosszú séta során. Két óra alatt gyalog jutottunk el a magyartól a svájci határig és vissza. Nem kis teljesítmény volt részünkről.

Csoportunkban lelkészek, tanítók, vallástanárok, első és sokadik kirándulók, fiatalok, középkorúak és idősebbek egyaránt képviseltették magukat. És ez így van jól. Ezért és ettől tud sokszínűvé válni, sokszínűnek maradni közösségünk.

Hálás vagyok Nektek és Értetek!

Hodossi Sándor

Osztályrészem

„Hozzád kiáltok, Uram, és ezt mondom: Te vagy oltalmam, te vagy osztályrészem az élők földjén. (Zsolt 142, 6)

Osztályrészem... régies hangzású kifejezés ez, amit nem igazán szoktunk használni a mindennapokban. Ugyanakkor nagyon kifejező. Mai magyarra valahogy úgy fordíthatnánk, hogy járandóságom, jussom, vagy kissé patetikusan azt is mondhatnánk: sorsom. Osztályrészünk megillet minket, jár nekünk, hozzánk tartozik, elvehetetlenül a mienk. Ebben az értelemben használja a szót Berzsenyi Dániel is híres azonos című elégiájában:

„Partra szállottam. Levonom vitorlám. (...) Béke már részem: lekötöm hajómat, Semmi tündérkép soha fel nem oldja.”

Berzsenyihez hasonlóan mi is partra szállásra készülünk, hiszen ma már a debreceni kikötő felé tartunk. Bár ez csupán fizikai megérkezés lesz, nem pedig az életút összegzésének szánt számadás. De még egy ilyen rövid, néhány napos kirándulás vége felé közeledve is hasznos lehet a visszatekintés.

Három nappal ezelőtt egy hajótörés, egy kényszerű útmegszakítás történetét idéztük fel Graz felé haladva a Cselekedetek könyvéből. Megállapítottuk, hogy a kitérő nem tartozik osztályrészünkhöz. Előfordul életünkben, hogy ideiglenesen nem arra visz utunk, amerre elterveztük, de az ideiglenes útvonalmódosítás nem befolyásolja a végső célt. Azt pedig sosem tudhatjuk előre, hol és mikor történnek velünk a „fontos dolgok”.

Két napja félelmeinkhez, legyőzhetetlennek tartott ellenségeinkhez való viszonyulásunk lehetséges útjairól gondolkodtunk Dávid és Góliát egyenlőtlen küzdelme kapcsán. Így ünnepeltük augusztus 20-át.

Tegnap a nyugalanság és megnyugvás természetéről elméltünk a 131. zsoltár két verse kapcsán. Láttuk, mekkora felelősségünk van abban, ahogyan környezetünkhöz viszonyulunk. Az aggodalmak, félelmek, felfuvalkodottság ellenszereit keresve jutottunk el a zsoltárossal az Isten előtt való számvetés gyógyító hatásáig, a perspektívaváltás lehetőségének felismeréséig.

Ma hazatérünk. Vissza otthoni életünkbe, mert osztályrészünk ott vár bennünket. Bármennyire is jó együtt tölteni néhány napot minden évben, életünk, feladataink, szeretteink otthon vannak. Hazatérve különböző élethelyzetek várnak ránk. Vannak, akiket harmónia, szerető család fogad majd, másokat talán konfliktusok, feszültségek is. Ebben lehetnek különbségek köztünk. Mégis összetartozunk, „osztálytársak” vagyunk. Nemcsak az alma mater, a közös emlékek és élmények kötnek össze bennünket, hanem a közös hitvallás is: *Hozzád kiáltok, Uram, és ezt mondom: Te vagy oltalmam, te vagy osztályrészem az élők földjén.*

Osztályrészem, sorsom, jussom, járandóságom. Osztályrészemmel egy vagyok, nem választható el tőlem. Nem olyan, mint egy ruha, amit reggel felveszek, este pedig le, hogy aztán holnapra egy másik kerüljön elő a szekrényből. Inkább olyan, mint a bőröm, karom, tüdőm, amelyek nélkül nem lennék az, aki vagyok. „*A mai ember leszokott arról, hogy szembenézzen sorsával*” - olvastam nemrég egy Oidipuszról szóló tanulmányban. Általánosságban lehet, hogy helytálló megállapítás, de a keresztyén emberre semmiképpen sem lehet igaz.

Mert Isten nem „csupán” teremtető, fenntartó, gondviselő Úr számunkra, hanem emellett osztályrész, akivel elválaszthatatlanul összefonódott életünk. Kapcsolatunk nem esetleges, felületes, alkalomszerű, hanem lényegi, bensőséges. A filozófia inherenciának nevezi az ilyen kapcsolódásokat. Mondhatnánk úgy is: „*Isten inherens része személyiségemnek*”, de menyivel kifejezőbb értetőbb, természetesebb az „osztályrészem” kifejezés. „*Krisztus a mi életünk.*”

„*Jelszavaink valának*”: Közösség, hit, tudás. Aki szorosan kötődik a DRHE szellemiségéhez, ezeket kapja útravalónak. Elválaszthatatlan egyetemünktől a közösség, a keresztyén hit, a megszerzett és folyamatosan bővítendő tudás. Osztályrészünk ez is. És mint már annyiszor, ezen a kiránduláson is megtapasztalhattuk a közösségben megélt hit és az élményszerű formában megszerzett új ismeretek összhangját. Köszönet illeti egyetemünk mindenkori vezetését, hogy támogatja ezeket a közös utakat, hogy általuk is erősödjön a közösség, mélyüljön a hit és növekedjen a tudás. Amen

Hodossi Sándor

Visszatekintés

2026. augusztus 19-én hajnalban indultunk útnak, és ez a kirándulás számomra több szempontból is elsőnek számított: korábban sosem voltam alumni kiránduláson, és Ausztriában sem jártam még. Kíváncsian vágtam neki ennek a néhány napnak, majd végül sokkal többet hoztam haza, mint néhány új helyszínt a térképemen.

Ausztria már az első órákban magával ragadott. A rendezettség, a gondozott települések, a természet szépsége szinte minden kilométeren végigkísért. Graz külön helyet kapott a szívemben. Számomra van ebben a városban valami, amitől az ember nem csak megnézi, hanem már ott, a helyszínen elkezd azon gondolkodni, hogy egyszer vissza kell térnie. Én is így búcsúztam tőle, azzal a reménnyel, hogy egyszer újra sétálhatok a csodás óváros utcáin.

Az út során a stübingi szabadtéri múzeum és az Eggenberg-kastély egészen más arcát mutatta meg a vidéknek, Semmering pedig talán a legmélyebb élményt adta az egész kirándulásból. A „20 schillinges kilátó” panorámája egyszerűen lélegzetelállító volt – ott állva nem lehetett eldönteni, merre nézzünk, mert minden irányban volt mit megcsodálni.

De nem csak a csodás helyszínek miatt marad emlékezetes ez a négy nap. Igazán megérintettek a buszon tartott áhítatok is, amelyek a kirándulás közepette is teret adtak az elcsendesedésre. Jó volt megtapasztalni, hogy az alumni közösség nem egyszerűen egykori hallgatók és oktatók halmaza. A közös út, a beszélgetések, a nevetés, a közösen átélt pillanatok olyan embereket hoztak közel egymáshoz, akiknek talán máskor nem lett volna alkalmuk hosszabban beszélgetni.

Gyönyörű helyeket láttam, tartalmas napokat töltöttem egy jó közösségben, és megtapasztaltam, milyen jó dolog évekkal a diploma után is kötődni a DRHE közösségéhez. Ausztriába most jutottam el először, de Grazból úgy indultam haza, hogy remélem, nem utoljára. Hálás vagyok az élményekért az Úrnak és a földi szervező munkatársainak!

Dicső Melinda

Négy nap ajándék

Vannak utak, amelyek után nem csupán fényképek maradnak az ember telefonjában, hanem valami sokkal értékebb: emlékek, találkozások, felismerések és hálával teli pillanatok a szívekben. Idén immár harmadik alkalommal vehettem részt az Alumni közösség nyár végére tervezett kirándulásán. Az idei úticél Graz volt. Négy napot töltöttünk Ausztriában, egy gyönyörű városban, kényelmes szállodában, gondos és pontos szervezés mellett. De ez az út számomra idén még ennél is többet jelentett: először kísért el az Alumni kirándulásra a nagylányom, aki most kezdi építeni keramikus vállalkozását.

Különleges élmény volt Semmeringben a híres „20 schillings kilátás”, ahonnan megcsodálhattuk a világ első magashegyi vasútjának lenyűgöző környezetét. Hihetetlen élmény volt Stübing is, ahol az osztrák szabadtéri néprajzi múzeumot, a skanzenet tekintettük meg. Ez a hely számomra igazi időutazás volt. A régi házak, egyszerű berendezések, egykori gazdasági épületek és a valaha élt emberek mindennapjainak nyomai között járva gyakran azon gondolkodtam, vajon mi, mai emberek mennyivel lettünk gazdagabbak, és vajon valóban boldogabbak is? Különösen nagy hatással volt rám a szénégető munkások szállása. Nehéz volt elképzelni, hogyan lehetett ilyen körülmények között dolgozni és élni. A régi világ egyszerűsége valami fontosra emlékeztetett: arra, hogy a megelégedettség hatalmas ajándék tud lenni az ember életében.

A pénteki napunk kötetlen, szabadon tervezhető volt. A lányommal együtt indultunk Graz belvárosának felfedezésére. Sétáltunk, nézelődtünk, élveztük a város hangulatát, amikor valami egészen váratlan dologra lettünk figyelmesek. Graz központi terén éppen egy kerámiavásár kezdte meg a kipakolást. Egymás után kerültek elő a szebbnél szebb kézműves alkotások, különleges bögrék, tálak, vázák és apró művészi tárgyak. Számomra ez olyan érzés volt, mintha az Úristen személyesen készített volna nekünk egy kis meglepetést erre a napra. Szinte észrevétlenül telt az idő. Egyik standtól a másikig mentünk, nézelődtünk, beszélgettünk, csodáltuk a formákat, színeket, ötleteket. Én pedig közben őt figyeltem.

A felnőtt nőben egyszer csak újra megláttam a kislányomat. Azt a ragyogó, kíváncsi tekintetet, amelyet annyiszor láttam már gyermekkorában. Most azonban már nem egy kisgyermek nézett rám, hanem egy fiatal nő, aki keresi a saját útját, álmodik, tervez, alkot, és megpróbál valami újat felépíteni. Mert néha az Úristen egészen apró dolgokon keresztül üzen. És milyen különös ajándék volt, hogy ezt éppen Grazban, egy kerámiavásár standjai között élhettem át vele.

Amikor hazafelé indultunk, úgy éreztem, nem egyszerűen egy kirándulásról térünk haza. Kaptunk négy napot, amely nem csupán az utazásról, hanem önmagunkról, egymásról és Isten csodáiról is szólt.

Mert vannak utak, amelyeknek a végén nemcsak azt mondjuk: „Milyen szép volt!” Hanem azt is: „Köszönöm, Uram, hogy ezt is megmutattad nekünk.”

Machlinecz Erika

Visszatekintés

Augusztus 19–22. között feleségemmel együtt részt vehettünk a Debreceni Református Hittudományi Egyetem alumni kirándulásán, amelynek úti célja idén Graz és környéke volt. Jó érzés volt néhány napra kiszakadni a hétköznapiakból, és újra olyan emberek között lenni, akikhez életünk egy meghatározó időszaka köt bennünket.

Különösen sokat jelentett az egykori oktatóinkkal való találkozás.

Hallgatóként természetesen egészen más kapcsolatban voltunk velük - óráikon tanultunk, vizsgáikra készültünk, igyekeztünk megfelelni a követelményeknek. Most, már szolgálatban álló lelkesekként, arról beszélgethettünk velük, mi történt velünk az elmúlt években. Közben mi is bepillantást nyerhettünk abba, hogyan változott az egyetem, milyen a mai hallgatói közösség, és milyen örömmel, illetve nehézségekkel találkozunk napjainkban az oktatók és a diákok.

Graz szépsége, a közös programok és a sok beszélgetés mellett talán éppen ez volt számomra az út legfontosabb ajándéka: egy kicsit visszatekinteni arra, honnan indultunk. Eszembe jutott a Zsidókhöz írt levél intése: „Emlékezzetek meg vezetőitekről, akik Isten igéjét hirdették nektek...” (Zsid 13,7). Jó volt hálával gondolni azokra, akiktől egykor tanulhattunk, és arra, hogy az egyetemen kapott útravalót azóta már mi visszük tovább saját szolgálati helyünkön.

Ez a néhány nap számomra szép kirándulás, örömteli találkozás és visszatekintés volt. Jó volt felidézni, honnan indultunk, találkozni azokkal, akik egykor útnak indítottak bennünket, és hálával végiggondolni azt az utat, amelyen Isten azóta vezetett minket.

Kicska László Miklós

Nem „zarG”at, csak leírom

Avagy két bohókás beszámolója az Alumnis kirándulásról

Kedves Alumni Testvéreink!

Szeretettel és Isten iránti hálával köszönjük az ALUMNI közösségének a DRHE-nak és Nektek, akik útitársaink voltatok (reméljük lesztek még) ezen a csodálatos utazáson.

„Kérdezd csak meg az állatokat, azok is tanítanak, és az égi madarakat, azok is tudósítanak. Vagy elmélkedj a földről, az is tanít, a tenger halai is beszélnek neked. Ki ne tudná mindezekről, hogy az Úr keze alkotta őket?” (Jób 12,7–9) Egész egyszerűen velem szembe jött és leírom ide is, hiszen a Hüttébe leheveredő kutyusokat is Isten alkotta, kik csak barátkozni szerettek volna velem (pólóm bánta).

Hajnalodik kiugrunk az ágyból és irány a Fűvészkert parkolója. Pontban hat óra pár perckor 😊 elindultunk Graz felé. Nagyon jó helyet választott feleségem, hiszen rögtön Rektor Úr és kedves felesége Márti mögé sikerült foglalnia. Mögöttünk Kicska Laciék ínycsiklandozó halas szendvicse szinte könyörgött a megevésért. Mi, Renivel ketten végig mosolyogtuk, nevetgáltuk az utat bízva a biztonságos megérkezésben a vasúti piros lámpás áthajtás után. Egy percig sem izgultunk, egy fillér sem maradt a zsebünkben, de jó, hogy bankkártyások vagyunk. Na, de félre az izgalommal és a megannyi doublewísisz kitérővel megérkeztünk a határhoz, ahol a kedves határőrörök megbüntetett minket, mert túlsúlyos volt a busz (szerintem visszafele még nehezebbek voltunk és nem a vásárolt hűtőmágnese miatt, hanem mondjuk, mert feleségem hazahozatott velem egy egész botanikus kertet, szerencsére nem voltam egyedül ezzel. Ugye? -kedves férfitársaim 😊 egy kis fűszernövény, díszcsalán, téltűrő mimmén). Mindezek után elénk tárult Ausztria gyönyörűsége tája. 17:00 körül megérkeztünk Grazba, ahol egyik kedves útitársunkat leszállás után elcsapott egy biciklis. Szerencsére személyi sérülés nem történt. A szállás (Hotel Mercure) elfoglalását követően szabad program volt mindenkinek. Mi be is ültünk egy házas, nem egyházas szálloda vendéglőjébe vacsorázni (csak ajánlani tudjuk, ha újra erre jártok, ki ne hagyjátok: Zur Steirerstub’n). Vacsora után pedig engedni hagytuk magunkat elkápráztatni Graz belvárosának szépségeitől. Esti körséta a Lendplatz sétányon érintve a Mura folyó a Dráva leghosszabb mellékfolyóját.

Este megismerhettük egymást, mi titeket, ti bennünket a bemutatkozó esten. Persze, volt tanárainknak és -munkatársainknak nem kellett bemutatni (Reni volt a newface), hiszen ismertek, mint a rossz pénzt. (rövid story: Péter! Miért késett az órámról? Tanárnő kérem dugó volt! Dugó?- hol a folyosón? 😊 Aztán elcsendesedtünk!

Másnap, reggeli után (mondanom sem kell, terülj-terülj asztalkám fogadott minket a reggelizőben. A lazac isteni volt meleg gluténmentes bucival) Semmeringre, a 19. századi osztrák arisztokrácia kedvelt hegyvidéki nyári tartózkodási helyére látogattunk el. A fenntarthatóság fényében gyalogosan csodáltuk meg a természeti és az épített környezet csodáit. Feleségemnek a „20 schillings kilátás” a világ első magashegyi vasújtára tetszett a legjobban (nálam csak nyugat-német márka volt és én volt hallgatótársaimat kábítottam addigszóval). Garantált volt a 20k feletti lépésszám. Ezután még természetesen átmentünk Stübingbe, ahol a szabadtéri néprajzi múzeumot jártuk végig két tartományon átívelően. Vendégünk is volt közben nyári zápor formájában, de szerencsére csak átutazóban. Közvetlen kis párként itt is ismerkedtünk helyiekkel és Lenat közös fotózásra invitáltuk (selfi), aki korabeli korhű öltözeteket viselt (a fotós Hans volt, viccelődtem is vele magyarul, hogy osztrák hegymászó? lezuHans? Rejtély, hogy maradtam eddig életbe 😊). Este buli a 437-esbe akarom mondani a 439-be csak a szokásos kulturális locsi-fecsi (sok betűlevest ettünk).

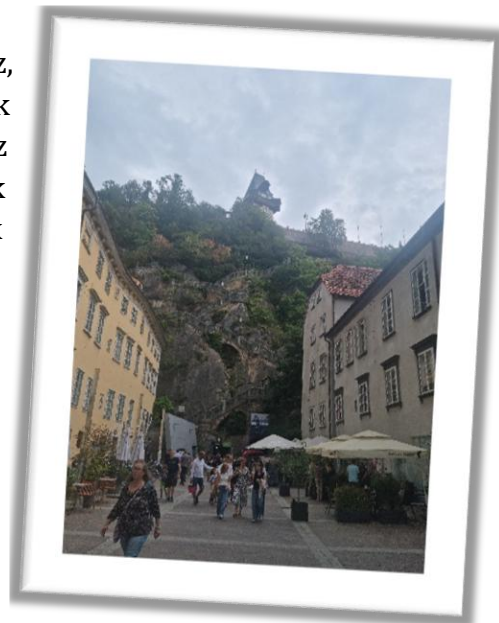
Újra másnap, másnaposság nélkül.

Közös városnézés a délelőtti program, Városháza, előtte tengerparti homokkal, majd egy gyors csoportfotózás a szobornál: „Az a férfi biztos tudja, hogy kell fotózni, hiszen fényképező van nála 😊 50 Euro”. Átnyargalva a Dómházhoz és a teplotához, Google-val a barátunkkal, aki természetesen a legrövidebb utat ajánlja fel, át az árkádokon és bokrokon. Az orgona hangjának hatása alatt ámulattal ültünk a templomba, majd a templom előtt közös énekléssel tiszta szívvel töltöttünk.

A kiírás szerint 260 lépcső visz fel az Uhrtrum-hoz, szerintünk nem tudnak számolni, legalább a duplájának éreztük (soha nem érünk fel, messze van még?). Így az Óratornyot a szemünkbe csorgó izzadság közepette csodáltuk és nem igazán tudtuk, hogy melyik testnyíláson vegyünk levegőt (kétnapi járóföldnek tűnt). Magunkhoz térve folytattuk az utat fent egészen az oroszlánig, közben csodáltuk a városi kilátást, ami elénk tárult. Természetesen a libegő kipróbálása sem maradhatott el. Gondoljunk csak bele: Napóleonnál is pusztítóbb lett volna, ha valamelyikünk megemlégtette volna a másíknak, hogy gyalog menjünk le....

Délutánunk már csak a szuvenírek beszerzésével telt. Nagy a család, így még a Laundrywash barna papírszatyrot is elcsábítottuk magunkkal haza, hogy mindent el tudjunk pakolni (plusz botanikus kert 😊). Este az előző nap copyzása természetesen a 439-ben (mostmár tisztán emlékszem).

Negyedik napon Isten fényes testeket helyezett az égboltra. Ezzel mutatva az idő múlását. Elérkeztünk a nem várt hazautazós naphoz. Őszintén megmondjuk még maradtunk volna jó pár napot, hetet, hónapot, hiszen annyira jó volt veletek és a megannyi közös programok mesések voltak (mesebeli tájak, vicces történetek: a kávézós férfi és a három blöki esete). A hazavezető úton már lényegi dolog nem történt. Maximum azt leszámítva, hogy még kiveséztük néhányan a Devecserben átadott emlékmű teljes történetét, melyből a konklúziót leszűrve arra jutottunk, hogy a Mohácsi vész is elmaradt volna, hiszen nincsen fény árnyék nélkül 😊.

Költő pénzünk ugyan nem maradt, de annál gazdagabbak lettünk, hogy megismerhettünk Benneteket, az ALUMNI-s összetartó közösséget. Köszönjük, hogy együtt élhettük át veletek ezeket a csodás pillanatokat, közös élményeket.

„Itt a vége fuss el véle, aki nem hiszi, utazzon ALUMNI” (vagy aludni)!

Két pizsamás banán:

Peti & Reni (lásd: PR Big Family)

Hírek

Programjaink a tanévre

Alumni tagjaink felajánlásainak köszönhetően a tanév során több program is várja közösségünk tagjait:

1. templom -túra Dr. Kecán Mariannal
2. légpisztoly lövészet Pető Lacival és Jutkával
3. tavasszal: Zempléni túra Czegle Marival

Részletes információkkal és időpontokkal a honlapon és facebook-csoportban jelentkezünk.

SZAVAZÁS

JÖVŐ ÉVI ALUMNI KIRÁNDULÁSUNK JAVASOLT ÚTVONALAI

A két lehetőség közül levélben lehet szavazni **október 31-ig** a hodossi.sandor@drhe.hu e-mail címen. A többség döntése szerinti útvonalon szervezzük meg a kirándulást.

1.opció

Eperjes festői központja (230 km) –
Bártfa reneszánsz főtere (42 km) –
Powroznik 400 éves ortodox
fatemploma, (32 km) – Krynica-Zdrój
Karlovy Varyt idéző ivócsarnoka,
szecessziós palotái (6 km)

2.opció

Arad központjának megtekintése,
városháza, Neumann és Csanádi és
Dauerbach paloták, (195 km) – Temesvár,
a „kis Bécs” (60 km) Brück-ház a főtéren,
Bánsági Falumúzeum, Kommunista
Fogyasztók Múzeuma, - hazafelé úton
Nagyszalonta (137 km) Csonka-torony,
Arany János Múzeum– Debrecen (126 km)